

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЗАМЕСТНИК МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ И
МИНИСТЪР НА ФИНАНСИТЕ

189

Изх. № 11-03-133

София, 30.07.2012 г.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Г. № 8/ке.4/12

Дата 30.07.2012

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

*Да се
реши за всеки
СВРЖК → 31.VII.2012*

СТ А Н О В И Щ Е

**ОТ СИМЕОН ДЯНКОВ - МИНИСТЪР НА ФИНАНСИТЕ
ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 4/2012 г.**

ОТНОСНО: искане на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на чл. 417, т. 2 от Гражданския процесуален кодекс (обн. ДВ, бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 01.03.2008 г., посл. изм. и доп. ДВ, бр. 49 от 29.06.2012 г.)

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На основание чл. 149, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 150, ал. 3 от Конституцията на Република България, омбудсманът на Република България е поискал Конституционният съд да обяви за противоконституционна разпоредбата на чл. 417, т. 2 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

В искането се твърди, че оспорената разпоредба противоречи на чл. 19, ал. 2 от Конституцията на Република България. Според вносителят на искането издаването на заповед за незабавно изпълнение въз основа на документ – извлечение от счетоводни книги, с които се установяват вземания на държавните учреждения, общините и банките, нарушава конституционните изисквания на чл. 19, ал. 2 от Основния закон, като поставя изброените кредитори в по-благоприятно положение спрямо останалите правни субекти, при събирането на техните изискуеми вземания по предвидената в чл. 418 и сл. от ГПК улеснена процедура.

14/8

Освен това в искането е посочено, че националната нормативна уредба относно изграждането и поддържането на счетоводните системи не предвижда разграничение в зависимост от субектите, като спрямо държавните учреждения, общините и банките не се прилагат по-високи стандарти, поради което е неоправдано и тяхното привилегировано положение. Според омбудсмана оспорената разпоредба нарушава принципа на равнопоставеност на правните субекти при принудителното изпълнение на частноправните им вземания, а по отношение на банките в искането са наведени твърдения за съществуването на различни правни условия за развиването на стопанска дейност в сферата на кредитирането, откъдето се извежда и противоконституционността на оспорената разпоредба в тази ѝ част.

С определение от 4 юли 2012 г. по конституционно дело № 4/2012 г. Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането на омбудсмана на Република България за установяване противоконституционност на чл. 417, т. 2 от ГПК и е конституирал министъра на финансите като заинтересована страна по делото.

С оглед предоставената ми възможност и в определения от вас 20-дневен срок, изразявам становище, че искането е неоснователно по следните съображения:

Относно допустимостта на искането по чл. 150, ал. 3 от Конституцията

В искането за обявяване на противоконституционност на чл. 417, т. 2 от ГПК в частта „и банките“, омбудсманът на Република България навежда аргументи за нарушение на чл. 19, ал. 2 от Конституцията, свързани със създаването на различни правни условия за осъществяване на стопанска дейност в една и съща сфера, с оглед финансовите институции по чл. 3 от Закона за кредитните институции. Във връзка с изложеното, следва да се има предвид, че съгласно чл. 150, ал. 3 от Конституцията, омбудсманът може да сезира Конституционния съд с искане за установяване на противоконституционност на закон, с който се нарушават права и свободи на гражданите. Искането за установяване на противоконституционност на чл. 417, т. 2 от ГПК в частта му, отнасяща се до банките, е обосновано преди всичко с неравнопоставеното третиране на банковите и небанковите институции. Но в тези случаи не се касае до нарушени права и свободи на граждани, само в която хипотеза омбудсманът има инициативата да сезира Конституционния съд, а до защитени от Основния закон икономически интереси на юридически лица. По този начин омбудсманът е излязъл извън обхвата на предоставената му от чл. 150, ал. 3 от Конституцията инициатива, поради което считам, че искането му в тази си част е недопустимо и следва да бъде отхвърлено, като производството по делото бъде частично прекратено.

Относно противоречието на чл. 417, т. 2 от ГПК с чл. 19, ал. 2 от Конституцията, в частта му за държавните учреждения и общините

Необходимостта от въвеждане на заповедното производство се обуславя от съществуването на множество случаи на липса на доброволно изпълнение по безспорен, установен по основание и размер дълг, в които иницирането на един продължителен и скъп исков процес се явява ненужно. В т. 6 от Преамбюла на Регламент (ЕО) № 1896 от 2006 г. на Европейския парламент и на Съвета, за създаване на процедура за европейска заповед за плащане, изрично се казва „Бързото и ефективно събиране по съдебен ред на неизплатени задължения, по които не съществува правен спор, е от първостепенно значение за икономическите оператори в Европейския съюз, тъй като просрочените плащания представляват основна причина за неплатежоспособността, която застрашава предприятията ... и води до загуба на голям брой работни места“.

Производства от типа на заповедното производство по българския ГПК са широко разпространени в редица европейски законодателства – в Австрия, Франция, Германия, Чешката република, Испания и др. Новият ГПК предвижда разнообразие от процесуални възможности за започване на принудително изпълнение без провеждането на класически състезателен исков процес. Като едно от тези ускорени производства в изпълнителния процес е предвидено производството по издаване на заповед за незабавно изпълнение. По същността си настоящата законодателна уредба възпроизвежда предвидените в отменения ГПК основания за издаване на изпълнителен лист въз основа на т.нар. несъдебни изпълнителни основания, по част от които (чл. 237, б. „к“ от ГПК (отм.) във връзка с чл. 107, чл. 154 и чл. 184 от Закона за енергетиката), Конституционният съд вече се е произнесъл, без да ги обяви за противоконституционни – Решение № 4 от 15.03.2007 г. на КС по к. д. № 10/2006 г. и Решение № 11 от 18.12.2007 г. на КС по к. д. № 6/2007 г.

Важно е да се отбележи, че самият характер на заповедното производство е алтернатива на основното исково производство. Заявителят разполага с възможността и правото на избор да прецени дали да избере заповедното производство или класическото исково производство за защита на своя интерес, след което обаче отново би се стигнало до необходимост от започване на изпълнителни действия. В контекста на изложеното не следва да се игнорира основната цел, която законодателят е вложил при заповедното производство, включително и това по чл. 418 от ГПК, а именно предварителното установяване дали едно ликвидно и изискуемо вземане е безспорно. Пристъпването към общия исков ред е по-скъпа за обществото процедура, която в случаите на вземания, установени с достоверни и

надеждни актове само би удължило производството, което в повечето случаи не е в интерес на длъжника, на кредитора и на обществото като цяло. Именно възникването на спор относно вземането отваря пътя към превръщането на заповедното производство в общо исково производство, в рамките на което със сила на пресъдено нещо да бъде установена изискуемостта и размера на вземането.

Както се твърди в искането на омбудсмана на Република България, безспорно е, че възможността за започване на изпълнително производство въз основа на заповед за незабавно изпълнение, поставя в по-неблагоприятно положение длъжника. Съображенията на законодателя за въвеждане на този специален режим са свързани с ускоряване на събираемостта на вземанията, избягване на излишното натоварване на съдебната система, спестяване на допълнителни разноски за длъжника и не на последно място с водещия в реформата на гражданския ни процес принцип на процесуална икономия, като от друга страна правата на длъжника са защитени в достатъчна степен. Но във връзка с гореизложеното, следва да се подчертае, че искането на омбудсмана за обявяване на чл. 417, т. 2 от ГПК за противоречащ на чл. 19, ал. 2 от Конституцията, се основава на нарушената равноставеност на кредиторите, а не на евентуални нарушения на правата на длъжниците по заповедта за незабавно изпълнение, каквито биха била налице при всички основания по чл. 417 от ГПК. Безспорен е изводът, че „привилегированото“ положение на кредиторите е налице при всички основания за издаване на заповед за незабавно изпълнение, а не само по т. 2, която позволява на държавните учреждения, общините и банките да използват това производство като заявители въз основа на документ или извлечение от счетоводните книги, с които се установяват техни вземания. Съображението на законодателя да постави тези субекти в привилегировано положение е характерът на актовете, с които се установява вземането, степента на неговата достоверност и обществения интерес. Но правната теория еднозначно приема, че незабавното принудително изпълнение е способ за засилена защита не на определени кредитори, а на определени презюмирано безспорни техни вземания. В този смисъл Конституционният съд многократно се е произнасял, че не статутът на субектите, а характерът на възникналите правоотношения следва да са обект на правна, включително и диференцирана защита. В мотивите на Решение № 15 от 2010 г. по к.д. № 9 от 2010 г. е прието, че „съображения за целесъобразност, както и наличието на потребност от постигането на обществено приоритетни и значими цели, каквито са бюджетното осигуряване на изпълнението на държавните функции, допускат различия в законодателните решения, без това да противоречи на конституционния принцип по чл. 19, ал. 2.“

Подобни аргументи са били водещи и при законодателното регламентиране на други фактически състави, при които основна причина за предвиждането на възможност за издаване на заповед за незабавно изпълнение е особения статут на кредитора и неговото вземане. Например при основанията по чл. 417, т. 7 или по т. 8, когато акт за начет е издаден в полза на търговско дружество с държавно участие в капитала. Множество подобни хипотези са предвидени в специални закони, които изрично препращат към чл. 418, ГПК – чл. 53, ал. 2 от Закона за БНБ; чл. 27, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители; чл. 11, ал. 2 от Закона за здравното осигуряване; чл. 145 от Закона за адвокатурата; чл. 67, ал. 4 от Закона за патентите и регистрацията на полезните модели; чл. 57, ал. 2 от Закона за пътищата и др.

По отношение на посочените в чл. 417, т. 2 от ГПК актове, трябва да се постави въпросът доколко те са истинни, достоверни и надеждни, за да могат да се ползват като основание за издаване на заповед за незабавно изпълнение. При регламентирането на документите, които удостоверяват изискуемо и ликвидно вземане на държавното учреждение или общината спрямо длъжника, като несъдебно изпълнително основание по смисъла на чл. 417, т. 2 от ГПК, законодателят е имал предвид, че тези документи са издадени от съответното длъжностно лице в кръга на службата му и по установената форма и ред и съставляват доказателство за установено по размер и изискуемо към датата на заявлението вземане. От своя страна счетоводните документи, наречени от законодателя "счетоводни книги" като събирателно понятие, в което се включват хронологичните и синтетичните счетоводни регистри, имат своята удостоверителна сила, тъй като установеният ред, принципи, форма и съдържание при съставянето им обезпечават точното отразяване на финансовите операции във времето (по хронология) и обезпечават достоверността на записванията за тях. Следователно функцията на тези регистри е да отразяват вярното удостоверяване на настъпилите факти в разчетните отношения между кредитора, който води счетоводството, и длъжника. Достоверността на информацията в счетоводните документи се осигурява чрез изпълнението на изискванията на чл. 2 - 10 от Закона за счетоводството, а тази достоверност се обезпечават от отговорността по чл. 11 от Закона, която носят съставилите ги лица.

Освен това, въпреки че изискването за всеобхватност и достоверност на счетоводните системи се отнасят до всички субекти по Закона за счетоводството, тези изисквания са по-строги и спазването им е по-добре гарантирано по отношение на държавните учреждения и общините. Поради особеното правно положение на държавните учреждения и общините съществуват задължителни правила, въведени със Закона за финансовото управление и

149

контрол в публичния сектор и Закона за вътрешния одит в публичния сектор, които гарантират по-прецизен вътрешен контрол в тях. Отделно от това, достоверността на финансовите отчети и счетоводните записвания се обезпечава и от външния одит, който извършва Сметната палата, включително чрез финансов одит за заверка на годишните финансови отчети на държавните органи, общините и други учреждения. Безспорно установен е принципът, че държавните органи в дейността си са подчинени на закона, че действията и актовете им по принцип са законосъобразни, тъй като длъжностните лица по дефиниция следва да са почтени и безпристрастни при изпълнение на задълженията си. Следователно, съставените от държавните учреждения и общините документи и водените счетоводни регистри съдържат достоверна информация за изпълняемо по отношение на посочения длъжник право, като този извод се подкрепя и от съдебната практика.

Въз основа на гореизложеното, се явява обосновано становището, че съставяните от държавните учреждения и общините счетоводни книги имат по-голяма степен на надеждност и достоверност, което е дало основание на законодателя да ги включи сред т.нар. извънсъдебни изпълнителни основания по чл. 417 от ГПК. В този смисъл се явява необосновано твърдението на омбудсмана, че различното третиране на счетоводните документи на държавните учреждения, общините и банките, не се основава на повишени изисквания към счетоводните записвания на тези субекти, след като от изложеното е видно, че законодателят е предвидил допълнителни гаранции за достоверността на информацията по счетоводните книги на посочените субекти.

В контекста на изложеното, следва да се има предвид, че именно поради повишения контрол в държавните учреждения и общините, правата на задължените лица са защитени от злоупотреби. Интересът на длъжника е гарантиран и чрез задължението на съда да провери дали документът е редовен от външна страна и дали удостоверява подлежащо на изпълнение вземане, преди да издаде заповед за изпълнение въз основа на документ по чл. 417, т. 2 от ГПК. В тази връзка, извлечението от счетоводните книги следва да съдържа достатъчна информация за претендираното вземане - данни за длъжника и кредитора, за общите условия на договора, пораждащ вземането (напр. размера на вземането, крайния срок за погасяване му), за дължимия размер на вземането - главница и лихви, респ. за непогасения остатък от него, като в хипотезата на периодични плащания следва да е посочено кои вноски и при какъв падеж не са погасени. Отразените данни в извлечението от счетоводните книги следва да се преценяват във връзка с твърдението кога са спрели плащанията, каква част от вземането не е платена и във връзка с представените от заявителя други писмени документи извън извлечението от счетоводните книги. Именно поради безспорността на производството

110

по издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист, законодателят е вменил в задължение на съда да провери доколко извлечението от счетоводните книги, удостоверява ликвидност и изискуемост на вземането срещу длъжника.

Поради изложените съображения законодателят е приел, че само извлечението от счетоводните регистри на държавните учреждения, общините и банките може да служи като доказателство за наличието на съответно задължение и съответно за изпълнителен титул. Във връзка с последното, Конституционният съд е имал повод изрично да посочи, че "законодателят е компетентен да даде едно или друго конкретно разрешение по целесъобразност, стига то да не е в несъответствие с принципите и изискванията на основния закон" (Решение № 21 от 1998 г. по к.д. № 18 от 1997 г.).

В тази връзка е необходимо да се изследва дали предвиждането на облекчен режим за събирането на частноправни вземания на държавата и общините съответства на конституционните принципи. Цялото съвременно гражданско законодателство е изградено въз основа на принципа, че в частноправните отношения държавата и общините са равнопоставени на останалите субекти, но от този принцип са предвидени многобройни изключения, които отчитат особения характер на тези субекти, действащи преди всичко в защита на обществения интерес. Когато публичноправен субект събира своите вземания, дори и произтичащите от частноправни отношения, това обслужва обществения интерес, тъй като осигурява приход в бюджета. Привилегированият режим на заповедното производство в тези случаи е оправдан, тъй като той се отнася до процесите по установяване и събиране на ликвидни и изискуеми задължения към държавния и общинските бюджети, а не до самата стопанска дейност, визирана в чл. 19, ал. 2 от Конституцията на Република България. Безспорен факт е, че макар държавните учреждения и общините активно да участват в гражданския оборот, те не извършват стопанска дейност, която преди всичко се характеризира с насочеността си към реализиране на печалба. Цялата дейност на тези държавни органи цели защитата на публичния интерес (видно и от чл. 140 от Конституцията), поради което е оправдано и те да се подчиняват на специален правен режим, дори в качеството им на частноправни субекти.

В практиката си Конституционният съд константно приема, че свободната стопанска инициатива и еднаквите правни условия за осъществяване на стопанска дейност, не са абсолютни права и подлежат на законодателно ограничаване, ако с това се преследва легитимна цел, в случая засилената защита на обществения интерес. Конституционният принцип по чл. 19, ал. 2 следва да се разбира като изискване за равнопоставеност на тези стопански и правни субекти, които притежават определени признаци и осъществяват сходни

дейности в една правна сфера, но не следва да води непременно до еднаквост на правния режим във всички стопански сфери и спрямо всички правни субекти. В Решение № 15 от 2010 г. по к.д. № 9 от 2010 г. Конституционния съд е имал възможност да постанови, че „различният специфичен законов ред не се възприема като нарушение на равенството пред закона и на принципа за еднакви правни условия за стопанска дейност.“

Допълнителен аргумент в тази посока е фактът, че в гражданския процес в редица други случаи държавата и общините имат различно положение спрямо другите субекти, което също не може да се третира като нарушение на конституционния принцип за осигуряване на еднакви правни условия за стопанска дейност за всички граждани и юридически лица, като например в чл. 84; чл. 243, ал. 2; чл. 391, ал. 4 и чл. 392; чл. 417, т. 7 и т. 8; чл. 458; чл. 519 от ГПК. Следователно, ако законодателят е допуснал специален ред по отношение на задълженията на държавните учреждения, на по-силно основание, такъв режим следва да бъде предвиден и по отношение на техните вземания. В противен случай, при пренебрегването на особения правен статут на държавата и общините и лишаването им от допълнителните права, които гражданските закони им предоставят, би се достигнало до неоправдано засягане на обществения интерес и до пренебрегване на основни конституционни начала. В този смисъл е и изразеното в Решение № 6 от 2010 г. по к.д. № 16 от 2009 г. становище на Конституционния съд, че „Без диференциация не биха могли да се отчитат обективните и субективните различия, изискващи нееднаква правна уредба, за да се постигне равенство пред закона.“

Предвид факта, че събирането на държавните и общински частни вземания е пряко свързано с финансирането на разходите от съответния бюджет за предоставяне на публични услуги на гражданите, законодателят е предвидил възможността за издаване на заповед за незабавно изпълнение въз основа на извлечение от счетоводните им книги. По-бързото събиране на безспорно установени вземания, без да се реализират излишни разноси, е свързано и с планирането и управлението на държавните и общинските средства, следенето на изпълнението и отчитането на сключените договори и в крайна сметка с по-ефективното бюджетирание. Ако общините и другите държавни учреждения бъдат лишени от бързата процедура по чл. 417, т. 2 от ГПК, това ще доведе до нежелано намаляване на приходите в съответните бюджети, тъй като в множество случаи общинските или държавните вземания ще станат несъбираеми, поради отнетата възможност за незабавно изпълнение. Това би довело до затруднения при ефективното осъществяване на публичните функции на държавните учреждения и общините, а оттам би рефлектирало и върху финансовата и

152)

социалната стабилност на страната, която представлява гаранция за спокойното осъществяване на стопанска дейност от всички частноправни субекти.

Относно противоречието на чл. 417, т. 2 от ГПК с чл. 19, ал. 2 от Конституцията, в частта му за банките

Банките като особени търговски дружества се характеризират преди всичко с изключителното право по занятие да извършват публично привличане на влогове и същевременно да предоставят кредити или друго финансиране за своя сметка и на собствен риск – чл. 2, ал. 1 от Закона за кредитните институции. Кумулирането на влоговете с кредитни сделки не е налице при нито един друг правен субект, включително и финансовите институции, които са визирани в искането на омбудсмана. За разлика от всички други търговски дружества, банките оперират не със собствени, а с чужди средства (на титулярите на влогови и платежни сметки), поради което и банковата дейност е високо рискова. По тази причина, банковата дейност е поставена под режим на засилени нормативни изисквания и надзор и може да бъде извършвана само и единствено от търговци – акционерни дружества, които по надлежен нормативно установен ред са лицензирани като банки. За банките са предвидени редица изисквания за извършване на дейността, постоянен надзор и отчетност, на които следва да отговарят не само при първоначалното лицензиране, но по всяко време при текущото осъществяване на банковите сделки и операции. Тези завишени изисквания не са приложими за другите правни субекти, включително и за тези, извършващи кредитиране със собствени средства, например финансовите институции. Счетоводната отчетност и финансовото състояние на банките, съгласно чл. 75 и сл. от Закона за кредитните институции, са обект на постоянно наблюдение и надзор от Българската народна банка за спазване на нормативните изисквания, поддържане и оповестяване на финансова и счетоводна информация, извършване на ежегоден одит и проверка на финансовите отчети от одобрени от Централната банка одитори, ползващи се с международен опит и репутация.

Поради специфичната правна уредба на банковите институции, повишения риск и обществената значимост на техните операции, е неоснователно да се твърди, че съществува неравнопоставеност на банките, другите юридически лица и гражданите, тъй като не е налице еднакъв по своя характер, изисквания и правен режим стопанска дейност. В контекста на изложеното следва да се подчертае, че извършваната търговска дейност от банките и от финансовите институции не е еднаква по характер и регулаторен режим. Дейността на банките, включително съставянето на счетоводните документи и контрола върху тях, са обект на регулиране от специални нормативни актове с оглед гарантиране

стабилност и сигурност на банковата система и защита интересите на вложителите. Поради изброените причини небанковите финансови институции не биха могли да бъдат равнопоставени на банките по права, тъй като не са равнопоставени нито по отговорности, нито по регулативен режим и обществен риск, нито по вид и обем на извършваните финансови операции.

Законодателят основателно е включил и извлеченията от счетоводни книги на банките в разпоредбата на чл. 417, т. 2 от ГПК, като е отчел факта, че банките са особен вид търговец с уникален предмет на дейност, който се осъществява при специални условия на стриктен надзор и финансово-счетоводна отчетност, каквито не се прилагат по отношение на нито един друг вид стопански субект. Осъществяваната под строг контрол и отчетност банкова дейност гарантира достоверността на счетоводните книги, въз основа на които се реализира незабавно изпълнение на вземанията на банките. Съществуването на оспорената разпоредба е обективно оправдано с оглед постигането на определени значими за обществото цели – своевременно събиране на вземанията по неиздължени кредити, защита средствата на вложителите в банките и поддържане стабилността на банковата система.

Считам, че евентуалното отпадане на приложението на чл. 417, т. 2 от ГПК по отношение на банките би могло да има негативен ефект върху стабилността на банковата система в България. В случай на лишаване на банките от възможността да получават заповеди за незабавно изпълнение въз основа на извлечение от сметки, броят на необслужваните кредити би се увеличил, тъй като банките ще трябва да установяват размера на вземанията си по общия съдебен ред (следва да се има предвид, че в болшинството от случаите размерът на вземанията е безспорен, тъй като е определен в договорения погасителен план). Предвид продължителните съдебни процедури и необходимите допълнителни разноски, несъбраните своевременно задължения биха могли да имат сериозен негативен ефект и върху ликвидността на банковите институции, което в крайна сметка би застрашило интересите на гражданите и юридическите лица. Описаният по-горе риск е много вероятно да бъде калкулиран в договорите за кредит, изразяващ се в по-високи разходи по бъдещи кредити за кредитополучателите, като същевременно това потенциално може да рефлектира негативно и върху изрядните платци по действащи договори. В период на финансова и икономическа криза, в който броят на необслужваните кредити нараства, една такава промяна би могла да доведе до допълнително увеличение на необслужваните кредити, и респективно до дестабилизация на банките, опериращи на територията на Република България, както и на целия финансов сектор. В този смисъл, следва ясно да се

подчертае, че влошаване на финансовото състояние на небанкова финансова институция носи риск основно за собствениците ѝ, докато при банките неблагоприятните последици биха настъпили за икономиката като цяло и биха предизвикали значителни сътресения със сериозен обществено-политически и социален ефект, както за техните вложители, така и за цялото общество.

Поради изложеното е видно, че разпоредбата на чл. 417, т. 2 от ГПК в частта относно банките има своето основание, което произтича от спецификата на дейността им и тяхната институционална рамка, поради което не е в разрез с принципа за еднакви правни условия за стопанска дейност, прогласен в чл. 19, ал. 2 от Конституцията, след като условията за всички акционерни дружества от тази група – лицензирани като банки, са регламентирани по един и същ начин в българското материално и процесуално законодателство. В подкрепа на изложеното могат да бъдат наведени и цитираните по-горе мотиви на Конституционния съд по Решение № 6 от 2010 г. по к.д. № 16 от 2009 г. и по Решение № 15 от 2010 г. по к.д. № 9 от 2010 г.

Предвид изложеното, моля на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България, да постановите решение, с което да отхвърлите искането на омбудсмана на Република България за установяване противоконституционността на чл. 417, т. 2 от Гражданския процесуален кодекс.

СИМЕОН ДЯНКОВ
ЗАМЕСТИНИК МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛИ
МИНИСТЪР НА ФИНАНСИТЕ

